

Divadelní Koječák

aneb „Divadelní Koječák musí zvítězit nad lží a nenávistí.“

Václav Havel

04/26
neděle
ročník 15°

...který Koječák zvítězí nad lží a nenávistí:

17.00 / VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A UKONČENÍ 32. ROČNÍKU DIVADELNÍHO KOJETÍNA 2026

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Krize třetího dne tentokrát nastala v sobotu. Je možné, že to bylo způsobeno pátečním večírkem. Tak jsme si začali plánovat, že už příští rok nebudeme dělat buď přehlídku, nebo časopis (večírek zachováme). Důsledky večírku veřejně odnesla pouze Mirka, i když nemohla pít, protože nás rozvázela. Dnes ji návštěvníci u prodeje vstupenek upozorňovali, že vypadá, jako by se včera večírek velmi povedl.

- Úroveň čísla, které jsme z větší části psali po večírku, byla tristní. Navíc už nemáme, co vtipného psát. Kdyby byla přehlídka delší, asi bychom museli začít psát fakta a informace k tématu.

- Zjistili jsme, že 21. března je Ponožkový den aneb Světový den Downova syndromu. Souvislost je prý taková, že lidé s Downovým syndromem mají vrozený nadbytečný 21. chromozom,

a ten má tvar ponožky. Slaví se to třeba tak, že si oblečete každou ponožku jinou. Anebo stréc Milan to slavil tak, že měl třetí den stejné ponožky.

- Milan měl milion padesátikorun a nemohl se do toho milionu dopočítat.

- Svača si stěžovala, že jsme z večírku všichni utekli, ona zůstala na Sokolovně sama, a tím pádem se s ní nikdo ani nerozloučil!

- Milan jel odpoledne popravit zvířata. Takže Svača musela vyměnit Milana za Jožku už i na děkovačce. Když se Milan po konci představení vrátil, zaparkoval auto přímo ve vchodu, takže diváci nemohli odcházet, a podrážděně se ptal, jestli byl Jožka lepší. Svača: „Jo, byl!!!“

- Milan měl po představení „Osm žen“ misogynní náladu. Hadička: „Četls už dneska deníček?“

- Milan: „Jo, četl.“ – „A dobry?“ – „Bévalas lepší.“

- Krize byla tak velká, že nám i unavení šourající se festivaloví diváci začali radit, abychom přehlídku zkrátali do soboty večer. Původně naplánovaný nedělní soubor „Nikdy se nepouštěj

do řeči s neznámými lidmi Ostrava“ ze zřejmých důvodů nepřišel, tak bychom mohli zavolat i nedělní Malé scéně ZUŠ Zlín, ať taky nejezdí. Ale tento plán vzal nakonec za své, a to kvůli možným nadměrným přebytkům párků v kuchyni.

CITÁT DNE

"DNESKA TEN KOJEČÁK JDE NĚJAK NA ODBYT.

A PŘITOM TOHLE ČÍSLO JE ZROVNA TAK BLBY!"

Hadička

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ V BUFETU

INTERVIEW S POROTKYNÍ PETROU RICHTER KOHUTOVOU

Na jakých divadelních kusech teď zrovna pracuješ?

Teď toho není tolik, protože mě cele zaměstnává Databáze českého amatérského divadla... Máme čerstvě po premiéře s režisérem Jaroslavem Kodešem v Rakovníku. Původně pro Vobskočák na Krakonošově divadelním podzimu ve Vysokém nad Jizerou jsme připravili scénické čtení z Camiho aktovek pod názvem **Camikadze**, které se podařilo během přehlídky nazkoušet a uvést, premiéra byla zároveň derniérou, mezi účinkujícími byli třeba Tomáš Hradil, Dory, Iva Kahounová a Jan Koráb z Boleradic, Jana Lautrbachová a Robert Kunesch... Jardovi bylo později líto, že by tento materiál zůstal ležet ladem, a tak ho nabídl rakovnickým Tytlákům. Přizval mého muže, aby mu stejně jako ve Vysokém obstaral hudební složku – a spároval ho s vynikajícím harmonikářem Jakubem Parobkem. Hraje se ve foyeru Tylova divadla, příští týden nás čeká první repríza a jsem hodně zvědavá, jestli bude fungovat stejně dobře jako premiéra. Uprostřed zkoušení jsme v mém domovském souboru, v karlovském Děčku. S režisérkou Aničkou Ratajskou si plníme sen: konečně se podařilo obsadit hru, na kterou jsme si dlouho mysleli, a to **Nepřátelé: Love Story** Isaaka Bashevisa Singera v dramatině Františka Tománka. A také se povedlo získat autorská práva – což zpočátku vypadalo jako holá nemožnost. Tragikomický silný příběh z Ameriky 50. let o podivném čtyřúhelníku bude mít premiéru v září 2026.

Moje srdcovka jsou scénická čtení. Momentálně jezdíme s Vladimírem Kalným a Bájou Šmudlovou s **Noční můrou Danyho Coughlina** podle Stephena Kinga. Přípravě jsme věnovali loňské prázdniny a na to, že jde v podstatě o horor o posedlosti, jakési Bídnyky 21. století, to bylo neuvěřitelně veselé zkoušení... A postupně se to nabalilo – Martin Františák nám dovolil nazkoušet jednu část své Nevěsty, pak se přidal Petr s novou akvizicí našeho souboru Pětou Polákovou a na závěr čtou desetiminutovou černohumornou povídku Miroslava Hlauča **Rozptyl**. Čekají nás zájezdy do Ostrova, Nové Role, Lokte, ale také třeba do Horažďovic.

Jaká je Tvá úloha v Databázi českého amatérského divadla?

Databázi coby zaměstnanci ARTAMA, útvaru loni vzniklého Národního institutu pro kulturu, obhospodařujeme jako zaměstnanci v počtu jeden a půl. „Celý“ kolega Jiří Němec dělá historii, vytěžování archivů či dokumentování historických opon.

Já jako „půlka“ se věnuji jednak stanovování priorit a smluvního zajištění spolupracovníků, plus zachycování současnosti. Vycházíme z přehlídkového systému ARTAMA, ze kterého čerpáme informace o inscenacích, souborech, osobnostech, vzdělávacích akcích, výstavách... Ale také přehlídek směr KDP Vysoké nad Jizerou nebo trojlístku FEMAD. Vytěžujeme tisk, Amatérskou scénu nebo portál Divadelník.cz, se kterým zaznamenal v posledních pěti letech neuvěřitelný progres Tomáš Čivrný (viz Biennale divadelního plakátu, to je mimořádný počín). Pokoušíme se budovat audiotéku, nově mimo jiné vytěžovat podcasty, Divadelní cency, Pro kulturu... Také videotéku, nejen shromažďovat záznamy pozoruhodných inscenací, ale i důležité rozhovory, třeba východočeské Antré, nebo video-recenze... Obecně tyto formáty začínají válcovat ty textové, takže se s tím musíme vyrovnat. Snažíme se spolupracovat se střeškovými organizacemi, SČDO, ADA a VSVD. Hodně důležitá je komunikace se soubory – ale pozor, je jich více než tři a půl tisíce aktivních! (A to se snažíme doplňovat i ty, které už skončily a o kterých se dozvídáme.) Jednoznačně jsme závislí na tom, co nám soubory i jednotlivci sdělí, buď přes odpovědní rámečky pod jednotlivými hesly v Databázi, e-mailem na baze@nipc.cz, telefonicky... Posílejte, prosím, pozvánky, programy, plakáty – posílejte informace o zajímavých akcích, které děláte, a nemusí to být zrovna premiéra – posílejte info o zajímavých osobnostech, které se amatérskému divadlu věnují... Mimochodem, děkuji Kojecáku za propagaci Databáze českého amatérského divadla. Jen houš! A koukejte nás sledovat i nadále. Do měsíce zveřejňujeme novou grafickou verzi.

Všimli jsme si, že máš hezkou profilovku na Facebooku, čeho se týká?

Velká radost – české amatérské divadlo bylo zapsáno na seznam nemateriálního dědictví UNESCO! A v té souvislosti vznikla aktivita Amatéri sobě, jejímiž tvářemi jsou Honza Julínek a Kuba Pilař. Z jejich dílny vzešla myšlenka na výraznější propojování amatérských souborů, vcelku dobře se rozbíhá kalendář, do kterého mohou ochotníci zaznamenávat své akce a propagovat je, také výstava na klíč, kterou jsem zahlédla také u vás ve foyeru...

Co bys nám ve světě amatérského divadla doporučila navštívit?

Pozvala bych vás na **Červenou linii** Rádobydivadla, což je světová premiéra komedie Igora Malijevského a Karla Kuny. O tom, kterak se vám jednoho dne do bytu nastěhuje „náhodný kolemjdoucí“ – a nemáte páku se ho zbavit... Taková absurdnější verze Přišla v noci. Velmi doporučuji trojlístek úžasných účinkujících z Teátru Vaštar v inscenaci **Quijote, Quijote, Quijote!** Moc pěkné jsou inscenace **Slečny Marplové** Suchdolského divadla, pražské inscenace **Za gaučem** Máje nebo **Srdcaři** Radaru, pro intelektuálnější publikum pak **Drama v kostce** z Týniště nad Orlicí. To jsou zástupci mé letošní divácké sklizně... A pokud mohu doporučit inscenaci profesionální, kterou máte takřkajíc „za bukem“ – zajedte si do Brna na **Čarodky aneb Žena bez espritu a muž s fluidem hledají společnou chemii** Honzy Šotkovského a divadla Vejminek čili bývalého Buranteatru. To je opravdu mimořádná kráska.

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Čertovská košarína

Soubor: Morkovští ochotníci

Autor a režie: Marie Tesař

Poslední večere postčuníka

Morkovští ochotníci jsou svojí aktuální tvorbou vzácným úkazem v amatérském divadelním vesmíru. Ochotnické divadlo Morkovští ochotníci vzniklo v roce 2007 a snaží se navázat na více než stoletou tradici ochotnického divadla v Morkovicích. Místní divadelníci se nejprve několik let prezentovali celkem běžnou produkcí. Pak však nastal zlom. Někdy okolo roku 2013 se do souboru implantovala fiktivní divadelní dramatička a inscenátorka s vcelku nenápadným jménem Marie Tesař. Tato divadelnice upravovala nejprve klasické divadelní texty, ale brzy začala psát kusy vlastní, režisovat a určovat směr tvůrčího snažení souboru.

Divadelní texty Marie Tesař jsou neobyčejně zajímavé z mnoha hledisek. Jedním z nich je zaměření se na lokální témata, ač jsou tato částečně či zcela fiktivní. Před dvěma lety se předchozí počin autorky Marie, dcera Kajetánova (o životě a době dcery Josefa Kajetána Tyla, která je pohřbena na hřbitově v Morkovicích) dostal až na národní přehlídku Divadelní Piknik Volyně a letos nás tvůrčí tým, spřízněný s autorkou a režisérkou v jedné osobě zavádí do Morkovic znovu. Pro neznalé nejen samotným názvem inscenace reklamuje, že v Morkovicích je Košíkářské muzeum, ale to je jen velmi okrajovou linkou inscenace. Text je navíc divákům předkládán v místním nářečí a Morkovské statické fósek je tak nejen nářečím malebnou součástí inscenace, ale stane se pravděpodobně nezapomenutelným. Anotace hry je vcelku trefná: Hororová komedie odhalující trajektorii vpádu vzácné komety doprostřed jedné morkovské rodiny s tajemstvím ve sklepe, pod dohledem samotného Tiziana. Předvedený tvar nám předvádí mnohem více. Tvůrčí tým nám předkládá neobyčejně zábavnou formou směs žánrů, kde pod rouškou humoru, stylizace a haldy divadelních nápadů vyvěrají velmi závažná témata. A vyvěrá jich mnoho.

Inszenace je cíleně postmoderním tvarem, což je velmi pochopitelně velkou devízou předkládaného tvaru, ale zároveň (a také vcelku pochopitelně) i jejím největším úskalím. Marie Tesař se snaží sdělit velmi závažná poselství, což je v celé té roztržitosti velmi obtížné pro vnímání diváka.

Mnohem obtížnější, než kdyby se jednalo o sdělení pocitů či nálad.

Tvůrci velice umně kombinují prvky z různých stylů a popkultury, předkládají nám směs ironie a nadsázky, míchají vysoké umění s nízkým. ALE!!! Množství rozbíhajících se interpretací je z podstaty věci pro diváky problematické. Je patrná snaha rozdělit předváděný svět na tři okruhy, navzájem oddělené znaky a jinými divadelními prvky, ale inscenátoři neulehčují divákům čtení sdíleného tím, že zmíněnou snahu o rozlišení záměrně porušují.

Představení je samo o sobě zážitkem. Pro znalé významu obrazu Apollón a Marsyas se zážitek mnohonásobí. Ale nejednotnost, nečitelnost či nejednoznačnost pohybu herců na jevišti, mizanscén, svícení, již zmíněných znaků a dalších divadelních prostředků se jeví velmi problematickými. V souladu s předvedenou postmodernou je i porota nejednotná ve svém hodnocení (což je dalším kladem viděného představení) v náhledu na viděné. Část poroty je přesvědčena, že díky nečistotě výrazových prostředků nemá divák šanci některé věci pochopit, část zastává názor, že tyto nečistoty jsou legitimním aspektem postmoderny jako takové. Jsem přesvědčen, že díky uvedeným aspektům, tři tečky v mottu inscenace:

“Tak jako jsme v mytických dobách přestali Satyry svlékat zaživa z kůže, tak i dnes...”

zůstanou mnohým divákům záhadou. A to je dle mého názoru vzhledem k neoddiskutovatelné kvalitě viděného velká škoda.

Robert Kotál Kunesch

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

ČERTOVSKÁ KOŠARÍNA

Pavčina Blašková, Jana Vyskočilová

Jak se vám dnes hrálo?

Pavčina: Dneska se mi hrálo tak napůl, nebylo tam to, co jsem očekávala, taková ta vnitřní šťáva, ale dopadlo to dobře.

Jana: Mně se hrálo fantasticky a myslím, že jsme předvedli to nejlepší, co umíme.

Jaká byla vaše první reakce, když jste viděli scénář?

Pavčina: Katastrofa, nedokázala jsem si představit, jak poj-

mu starostu, který je mimozemšťan, a ještě vlastně chlapa a dlouhou dobu nám to nedávalo smysl, ale až jsme to po nějaké době dali do kupy, tak potom to bylo dobré.

Jana: Já jsem nerozuměla spoustě slov, třeba jsem si myslela, že „čkyte sede“ znamená, že si má pes sednout.

Máte před představením trému?

Pavčina: No právě dneska jsem měla, jinak mívám takovou lehkou trému, ale hodně to zaleží na prvním pocitu, když vejdu na podium, a na reakci diváků.

Jana: Já nervozitou moc netrpím, takže jsem netrpěla ani dneska, ale teď cítím adrenalin, mám červené tváře, takže se tam asi něco odehrálo.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ ČERTOVSÁ KOŠAŘINA

Monika Špidlíková, Jana Ševčíková

Jak se vám líbilo dnešní představení?

Monika: Velice se mi líbilo, bylo zábavné a úžasné.

Jana: Úplně perfektní zážitek, vtipné to bylo, hlavně o Brňácích.

Jste častým návštěvníkem divadel?

Monika: Já jsem letos poprvé.

Jana: Ano, jsem.

Jaká scénka vás nejvíce zaujala nebo vás nejvíce pobavila?

Monika: Pobavila mě scénka se psem.

Jana: No, přemýšlím, co bylo nejzábavnější kromě sprostých slov, ale všechno se mi líbilo a tohle mě od středy bavilo nejvíce.

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Osm žen

Soubor: Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné

Autor: Robert Thomas

Režie: Markéta Holcmanová

Robert Thomas je autor detektivek pojednaných s nadhledem, které se od šedesátých let objevují velmi často jak na jevištích profesionálních, tak amatérských. Ikonická je **Past na osamělého muže** a samozřejmě **Osm žen**. Z inscenací „na dohled“ zmiňme **Osm žen** Stodoly v režii Kláry Havránkové a Jana Gottwalda. Zajímavý byl film s muzikálovými prvky Françoise Ozona z roku 2002. Předloha nabízí vynikající a různorodé ženské role, divák by měl být překvapován nejen dějovými zvraty, ale i formálním přetékáním.

Toho si je velmi dobře vědoma režisérka Markéta Holcmanová, která kus nazkoušela s Kroužkem divadelních ochotníků (v tomto případě ochotnic) ve Hvozdné. Casting je přesný, každá z dam má esprit a tajemství, důraz je kladen na komediálnost předlohy a inscenace dobře seškrtného textu doslova letí. Díky za neuvěřitelnou dávku energie, kterou na lektorský sbor, potažmo na diváky obecně vrhlo osm disponovaných dam, pěkně věkově a proporčně rozložených, padly při rozpravě s lektorským sborem jako první. A následovaly další. Za stylovou a dopracovanou scénu, která je realizující – nikoli realistická. Výborně fungují schody a sofa, stoleček vpravo je stylový (pokud je dobře vysvícen – dějí se u něho důležité věci!). Možná jen krb je proporčně nepoměrný a zábradlí ze střešních latí se kvalitativně bije s kazetovými dveřmi. Zároveň scéna vykazuje prostorovou plasticitu, takže se dají dobře hrát vztahy mezi postavami.

Za vynikající kostýmy, charakterizační a dobře provedené (byl vysloven lehký otazníček nad bílými botkami na podpatku u služebné Luisy – Veroniky Henzely). Za herecké výkony, které jsou přesné. Úžasná znalost textu (jež není zdaleka samozřejmostí a při nasazeném vražedném tempu nezbytná), příkladné průběžné jednání (např. reakce Chanekly – Lenky Murčekové na příchod Blanky – Terezy Večeřové), přirozené rekvizitní jednání (práce s klíčem Karly Zámečnickové v roli Katky). Žádné z dam nedošla energie (a u hysterické Augusty Evy Gaždové a hlasité Bábi Věry Okálové je to obzvláště obdivuhodné).

Je zřetelné, jak precizní je režijní vedení hereček i herecké naplnění. Problémem kojetínské reprízy byl temporytmus. Vražedné tempo se sice vesměs dařilo (Vladimír Fekar přirovnával účinkující k osmi tryskomysům, jež energií nakazila režisérka, povoláním herečka ve zlínském angažmá), ale unaví, stane se monotónním. Chtělo by to tu a tam herecké zhodnocení, zastavení při důležitých bodech – detektivních indiciích, příležitost nechat diváka vydechnout. Ona rychlost má také vliv na srozumitelnost. Možná by bylo řešením znovu si projít okolnosti, na které by měla být upřena pozornost, a lépe vést diváka k tomu, aby je zaměřil. Což souvisí s pojetím posledního obrazu, který by mohl být stavěný až poirotovsky, s odsazováním jednotlivých odhalení.

Osm žen z Hvozdné je respektuhodná inscenace, propracovaná ve všech složkách. Škoda jen, že je vnímatelná ve své komediálnosti, v detektivní části o poznání méně.

*Z rozpravy s lektorským sborem
/ porotou vybrala Petra Richter Kohutová*

KOLOKVIUM S TVŮRCI PO PŘEDSTAVENÍ OSM ŽEN

Markéta Holcmanová (režisérka)

Jak dlouho se hra zkoušela a co bylo pro herečky nejtěžší na naučení?

Hru jsme začaly zkoušet na začátku listopadu nebo už v půlce října a zkoušely jsem až do května. Ale byly tam dva měsíce, kdy jsem měla pauzu, protože jsem měla náročné představení v divadle a holky zkoušely samy. Takže když to spočítám, tak jsme to zkoušely možná půl roku. A co bylo nejtěžší pro holky? Nechci mluvit za ně, ale myslím si, že jak ta hra je konverzační – je to záležitost textu a navazování, a je jich osm, kdo na sebe musí po větách absolutně rychle navazovat v nastaveném tempu, tak v tom textu to bylo hodně náročné. To se člověk sám doma nenaučí, je potřeba se setkávat

a tady právě velmi oceňuji jejich práci i mimo divadlo, protože na tom strašně makaly.

Koho první napadlo hrát zrovna tuto hru?

Přišla s tím myslím Evička. Víceméně jsme pročitaly hodně her, ale Evička poprvé řekla, že tam je fakt zajímavý konec a měly bychom si to přečíst ještě jednou všechny dohromady. A tak nám to začalo fungovat.

Kterou z osmi žen máte nejraději?

Jejda, to vůbec nejde takto říct. Já jsem třeba dneska uvažovala, jestli vůbec lze nějakou z nich vypíchnout. A vlastně nelze, protože mi přejde, že to je jeden organismus, jedna bytost.

Máte ve hře nějakou oblíbenou hlášku?

Ano, je jich tam dost. Hlavně tam vznikla taková hláška nebo spíš přeřek, který se stal i naším vedoucím heslem, proto máme na sobě mrkev. To byl dobrý přeřek: „Marcel je mrkev.“ Není mrtev, ale je mrkev – takže to je i náš pokřik před představením, a proto máme všude mrkev, je symbolem našeho představení. To nás asi odpálilo nejvíc.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ OSM ŽEN

Jarda, Roman

Která postava vám přišla nejvíce sympatická?

Jarda: To se podle mě úplně nedá určit, já si myslím, že všechny herečky byly skvělé. Roman: Já k tomu nemám co dodat, všechny hrály úžasně, každá tu svou roli.

Byli jste už někdy v Kojetíně na nějakém divadelním představení?

Jarda: Určitě, jezdím sem už roky a letos jsem byl hned na prvním domácím představení, což byla Tchyně na zabití. Pak jsem viděl ještě Matku Ubu.

Roman: Já jsem byl také ve středu na zahájení a také sem jezdím delší dobu.

Jak se vám představení Osm žen líbilo?

Jarda: Dnešní představení se mi moc líbilo, bylo skvělé, mělo to pořád atmosféru a děj, takže super.

Roman: Za mě taky, oproti tomu prvnímu představení, které jsem viděl, za mě bylo tohle lepší. Ale první bylo taky super.

REFLEKTOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI Půldruhé hodiny zpoždění

Soubor: Divadlo Brdo Uherský Brod

Autor: Jean Dell, Gárald Sibleyras

Režie: Roman Švehlík

Uvádění francouzských komorních konverzačních komedií v posledních letech sílí jak na profesionálních, tak i na amatérských jevištích. Půldruhé hodiny zpoždění autorů Jeana Della a Gáralda Sibleyrase se řadí mezi oblíbené komorní tituly, v nichž si, zejména obrovským množstvím slov a dialogů, manželé vyřikávají své vztahové záležitosti. Svého času v rolích stárnoucích manželů po třiceti letech, kteří se chystají vyrazit na návštěvu k přátelům, ale nějak se jim to nedaří, bavili diváky ve Studiu Dva Milan Lasica a Daniela Kolářová.

Text je zkrátka především příležitostí pro dva starší herce společně si zahrát o krizi manželského vztahu po třiceti letech. Atraktivita komedie může spočívat v paradoxním průběhu situací, překvapivém pootočení optiky, jakou konvenčně nahlížíme na spory v manželském soužití. Jako příklad uvedu klíčový dialog, v němž manžel je nešťastný, že si manželka nevěru před mnoha lety vymyslela, aby ak-

tivizovala jejich sexuální život, přitom jsou si vlastně „jako blbci“ celý život věni. V detailech vzájemného vyčpělého manželského vztahu, který by potřeboval nějaký zásadní regenerační impuls, se divák může s postavami této bulvární komedie identifikovat.

Roman Švehlík a Kateřina Nakládalová, hrající pod hlavičkou Divadla Brdo, mají tuto komedii na repertoáru příznačně od Silvestra minulého roku, ale kojetínské uvedení

bylo pro ně teprve třetí reprízou. Oba jsou velmi zkušení a v prostředí amatérského divadla vyzrálí herci; dokazují, že by mohli být jednou ve svých rolích suverénní, až budou mít ovšem situace a dialogy mnohem pevněji pod kontrolou. Kojetínská repríza dokázala, že jsou oba schopní autentické jevištní existence, že svým postavám a vztahu mezi nimi dokážou dávat na mnoha místech punc osobitosti i pravdivosti. Zároveň jim však podráždí nohy jistá vágnost a nepřesnost v interpretaci některých nuancí a nedokonalá znalost textu. Výsledkem je pak skutečnost, že průběh dialogu nemá přirozenou gradaci a vyústění, divákova pozornost se ztrácí i proto, že z výchozí dramatické situace, založené na tom, že žena nechce na návštěvu, zatímco on je nervózní, se hra „zvrtné“ ve spíše nedramatické „kuchyňské plkání“ u bagety a malířského stojanu a divákovo čekání na pointu. Protože je Roman Švehlík podepsán také pod režii inscenace, pomohl by určitě pohled zvenci, jenž by herce i lépe ukotvil v prostoru a mizanscénách, které totiž mnohdy působí nahodile nebo nekonkrétně.

Přitom oba herci mají ve své výbavě poměrně široký rejstřík vyjadřovacích prostředků, s nímž dialog rozehrávají, od ironických a štiplavých komentářů, přes emočně vypjatější osočení partnera, udivené reakce překvapení, afektované zveličování, věčné „podehrání“ situace a podobně. Nemo-

hl jsem se však ubránit dojmu, že jejich využívání nedrží v pevném tvaru, že nejistota vede na několika místech k oslabení vzájemného hereckého partnerství. Zkrátka a dobře: inscenace má potenciál být v žánru bulvární komorní konverzační komedie něčím mnohem víc. Ale prospělo by jí nejspíše několik dalších půldruhých hodin zkoušení.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ PŮLDRUHÉ HODINY...

Kateřina Nakládalová, Roman Švehlík

Co vás na herectví baví nejvíc?

Kateřina: Kontakt s divákem, že si mohu zahrát role, které nemohu mít v životě, seznámení s novými lidmi, zamýšlení nad textem.

Roman: Mně baví asi sdělení a vybírání si lidí, se kterými hraji, to je výhoda ochotnického divadla, že můžeme hrát s lidmi, kteří jsou nám blízcí.

Máte před vystoupením nějaký rituál?

Kateřina: Před tímto vystoupením ne. Alkohol vůbec, ale spíše uklidnění, posezení v šatně.

Roman: I to, že jsme většinou na místě brzy.

Kateřina: Máme rádi, když jsme dřív na místě a můžeme se v klidu nachystat. Ale není to rituál v pravém smyslu slova.

Co vás přivedlo k divadlu?

Kateřina: Mě divadlo bavilo odjakživa, od malička jsem chodila do divadel, i několikrát týdně, vždycky se mi divadlo líbilo. Ale nechtěla jsem, aby to bylo mým povoláním, takže to mám jako velký koníček.

Roman: Já jsem jako malý vždycky miloval loutky. Už na základní škole jsem si různě vystříhoval a dělal loutkové divadlo a přes loutkové divadlo jsem se dostal k této profesi.

ZABÍJAČKA NA ÚVOD PŘEHLÍDKY

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ PŮLDRUHÉ HODINY...

Marie Vrbová a Jiří Vrba

Jak byste ohodnotil představení, které jste právě viděli?

Marie: Vtipné a svižné.

Jiří: Mně se to moc líbilo. Herci skvěle znali text a situace byly úplně věrohodné. Mělo to úroveň, protože se nepoužívala žádná sprostá slova – opravdu moc hezké představení.

Do které postavy jste se během sledování divadla nejvíce vcítili?

Jiří: Mně se líbila ta paní a chlapík byl taky dobrý – sedělo to na jeho typ a vůbec.

Která část rozhovoru manželů vás nejvíce zaujala a proč?

Marie: Takových situací tam bylo víc.

Jiří: Mě třeba zaujalo, že on několik roků žil s tím, že mu žena byla nevěrná. A když mu přiznala, že si to vymyslela, bylo to zajímavé. To jsem nečekal.

Byla to podle vás hádka, která měla smysl?

Marie: Asi ano, ale myslím si, že se měli oba celoživotně rádi.

Jiří: Určitě měla smysl. Skončilo to tím, že se mají opravdu rádi. Nakonec to dobře vyřešili. Bylo to moc pěkné.

Nad'a Janošková

Jak se vám představení líbilo?

Bylo to vynikající. Já jsem už jednou něco podobného viděla v televizi a fakt jsem se na divadlo těšila. Hlavně abych zjistila, jestli to herci dokážou zahrát taky tak dobře jako profesionálové. A fakt umí, fakt jo.

Do které postavy jste se během sledování divadla více vcítila?

Do té ženy samozřejmě.

Která část rozhovoru manželů vás nejvíce zaujala a proč?

Já nevím. Myslím si, že to bylo takové ucelené, perfektní dohadování na celý večer. Fakt to bylo krásné, stálo to za to.

Byla to podle vás hádka, která měla smysl?

Já si myslím, že to ani nebyla hádka. Byla to perfektní výměna názorů a smysl to určitě mělo.

DNEŠNÍ NOVÉ KUSY V REDAKCI

Adam Juračka

Budoucí maturant a hudebník. Žije v Kojetíně, ale většinu času tráví v Olomouci, kde studuje trumpetu na Konzervatoři. Ve volném čase rád sportuje, rybaří a hlavně relaxuje.

Lenka Kusáková

Michaela Hošťálková

DÍVKA ČÍSLO 4

Čtu Divadelního Koječáka, protože si potřebuji hlasitým čtením tříbit jevištní mluvu.

Redakce: Hana Hášová Korábová, Petra Richter Kohutová, Vladimír Fekar, Pavel Hurych, Robert Kotál Kunesch, Ema Bátorlová, Hana Žemličková, Marek Červeňák, Adéla Lučanová, Ela Nosková, Saša Klabačková,

Lenka Kusáková, Michaela Hošťálková, Milan Zahradník, Adam Juračka

Foto: Jana Večeřová, redakce, MěKS Úvodní obrázky: Jan Žmolík

Grafika/sazba: Svača tisk: MěKS Kojetín, 2026, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák <http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

